

POSTANOWIENIE

Dnia 28 lutego 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Widło

w sprawie z powództwa G. K. i A. K. przeciwko Skarbowi Państwa
reprezentowanemu przez Prezydenta Miasta Legnica
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym 28 lutego 2023 r. w Izbie Cywilnej w Warszawie,
na skutek skargi kasacyjnej powodów
od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu
z 24 marca 2022 r., sygn. akt I ACa 863/21,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od powodów G. K. i A. K. na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Powodowie G. K. i A. K. wnieśli skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z 24 marca 2022 r. w sprawie o zapłatę przeciwko Skarbowi Państwa, reprezentowanego przez Prezydenta Miasta Legnicy.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub

wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Nakładając na skarżących obowiązek wskazania i uzasadnienia oznaczonej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, ustawodawca zagwarantował, że skarga kasacyjna, jako nadzwyczajny środek zaskarżenia prawomocnych orzeczeń, będzie realizować funkcje publicznoprawne. Ograniczenie przesłanek, wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. do czterech ma, w konsekwencji, zapewnić, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ustrojowo i procesowo będzie uzasadnione jedynie w tych przypadkach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne, a skarga nie stanie się instrumentem wykorzystywanym w każdej jednostkowej sprawie. Ostatecznie, nie w każdej sprawie, nawet takiej, w której prawomocne orzeczenie, zostało wydane w warunkach błędu w subsumpcji, czy też wyniku wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. W przeciwnym, bowiem wypadku Sąd Najwyższy stałby się, wbrew obowiązującym przepisom, sądem trzeciej instancji, a nie jest, jego zadaniem dokonywanie korekty ewentualnych błędów w zakresie stosowania, czy też wykładni prawa, w każdej indywidualnej sprawie.

W niniejszej sprawie nie zachodzą przesłanki przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej powodów G. K. i A. K. od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z 24 marca 2022 r. Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej skarżący wskazali na przesłankę z art. 398⁹ §1 pkt.: 1) k.p.c.

Przedstawione w skardze zagadnienie prawne z art. 398⁹ §1 pkt.: 1) k.p.c. sprowadzało się do następującego pytania: „Czy uprawnione jest przyjęcie przez Sąd za podstawę rozstrzygnięcia treści opinii biegłego, która została zdyskredytowana przez autora publikacji, na którą powołuje się biegły sądowy w kwestionowanej przez powodów opinii i czy taki zabieg Sądu polegający na uznaniu wiarygodności tej opinii i poczynienia w oparciu o nią ustaleń narusza przepisy postępowania związane z oceną dowodów oraz czy takie ustalenia Sądu podlegają ochronie wynikającej z zasady swobodnej oceny dowodów, tj. czy przepisy postępowania art. 233 § 1 k.p.c. w zw. 382 k.p.c. w związku z art. 278 k.p.c. w związku z art. 286 k.p.c. pozwalają na ochronę poczynionych w ten sposób przez Sąd ustaleń na zasadzie ochrony swobodnej oceny dowodów, czy też Sąd

naruszył ustanowione w wymienionych przepisach zasady oceny wiarygodności i mocy dowodów, a w tym podstawy uznania za miarodajne dowodu z opinii biegłego sądowego i czy naruszenie to mogło mieć wpływ na wynik sprawy?”. Tytułem wykazania tej przesłanki skarżący zaprezentowali zwięzły wywód, którym, w szczególności, wyartykułowali swoje wątpliwości odnośnie do kwestii: „jak interpretować opinię biegłego, która uzasadniając swoje tezy powołuje się na autorytet naukowy, a w toku tego postępowania ten sam autorytet naukowy powołany w sprawie jako dowód z opinii prywatnej dyskredytuje stanowisko biegłego. Czy taka opinia sądowa może być uznana za miarodajną, rzetelną i spełniającą kryteria wiedzy specjalnej, a przez to spójną i jasną? Zagadnienie to jest istotne nie tylko dla rozstrzygnięcia rozpoznawanej sprawy, lecz także dla praktyki sądowej w podobnych sprawach”.

Wniosek skarżących o przyjęcie ich skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie mógł odnieść skutku.

W pierwszej kolejności należy podkreślić, że Sąd Najwyższy jest sądem prawa. Okoliczność ta przekłada się na tę właściwość, iż nie weryfikuje on, co do zasady, w toku rozpoznawania skargi kasacyjnej jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia, ustalonego przed sądem powszechnym stanu faktycznego sprawy, to znaczy mających miejsce okoliczności i dowiedzionych faktów. Zgodnie, bowiem, z art. 398¹³ § 2 k.p.c. Sąd Najwyższy pozostaje związany ustaleniami faktycznymi będącymi podstawą zaskarżonego rozstrzygnięcia, a ewentualne kreowanie przez skarżącego wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w oparciu o rzekomo wadliwą rekonstrukcję stanu faktycznego jest tym bardziej nieuzasadnione. Mając na względzie tę kwestię i odnosząc się wprost do powołanej przez skarżącego przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1) k.p.c. należy wskazać, że Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli skarżący wykaże, że wskazane przez niego zagadnienie prawne posiada właściwość „istotności”, która polega na tym, że zagadnienie to stanowi kwestię dotychczas niewyjaśnioną i nierozwiązaną w orzecznictwie sądowym, a więc cechującą się nowością, a którego rozstrzygnięcie może sprzyjać rozwojowi prawa. W efekcie powołanie się na tę przesłankę przedsądu, wymaga, obok sformułowania tego zagadnienia, także przytoczenia związanych z nim konkretnych przepisów prawnych, wskazania

dlaczego jest ono istotne oraz przedstawienia argumentacji wskazującej na rozbieżne oceny prawne (zob. orzeczenia Sądu Najwyższego, np.: postanowienie z 23 maja 2018 r., I CSK 33/2018; postanowienie z 16 maja 2018 r., II CSK 13/2018; postanowienie z 26 kwietnia 2018 r., IV CSK 585/17). Nadto przedstawione Sądowi Najwyższemu zagadnienie prawne, poza tym, że musi być istotne, nowe i dotychczas niewyjaśnione, powinno pozostawać w związku ze sporem i mieć znaczenie dla rozstrzygnięcia danej sprawy. Przenosząc powyższe uwagi na grunt niniejszej sprawy stwierdzić należy, że rozważania zaprezentowane przez stronę powodową, nie spełniają założeń tej wyżej przedstawionej przesłanki, ugruntowanych w obszernym orzecznictwie Sądu Najwyższego, a co w konsekwencji przekłada się na nie wypełnienie przez skarżących stawianych jej wymogów. Otóż przedstawione Sądowi Najwyższemu zagadnienie sprowadzało się do sformułowania pytania, czy sąd rozpoznający sprawę mógł uznać za wiarygodną opinię biegłego która się powoływała na autorytet w danej specjalności, która zdaniem skarżącego została negatywnie oceniona w ramach opinii prywatnej, sporządzonej przez tenże autorytet w danej branży. Skarżący nie zaprezentowali jednak pogłębionego wywodu prawnego odnoszącego się do tego zagadnienia, w tym sensie, że nie przywołali jakiegokolwiek orzeczenia sądowego bądź wypowiedzi literatury (nauki prawa) odnoszącej się do kwestii oceny dowodów z opinii biegłych. Problem dotyczy stricte postępowania dowodowego i oceny wiarygodności opinii w konkretnej sprawie. Tymczasem jak wynika z ugruntowanego orzecznictwa Sądu Najwyższego, nie spełnia określonego w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. wymagania sformułowanie istotnego zagadnienia prawnego w sposób ogólny i nieprecyzyjny, a zwłaszcza ograniczenie się do samego postawienia pytania, bez odniesienia się do problemów interpretacyjnych (zob. np.: postanowienia SN z 25 lutego 2008 r., I UK 332/07; oraz z 21 maja 2008 r., I UK 11/08). Nadto skarżący całkowicie sprzecznie z istotą skargi kasacyjnej, jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia, sformułowali zaprezentowane Sądowi Najwyższemu zagadnienie w sposób bezpośredni odwołując się do ich zindywidualizowanej sytuacji procesowej, co w sposób oczywisty przesądza, że ewentualne przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie będzie służyło interesowi publicznemu, a jedynie prywatnym celom skarżących. Powyższe zabiegi,

zważywszy na ugruntowane przedsądowe wymogi, nie mógł w rezultacie przełożyć się na spodziewany przez nich procesowy skutek, w postaci przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Ubocznie należy zauważyć, że kwestią sporną było ustalenie czy w sprawie występowała wada fizyczna polegająca na użyciu płyt stropodachu z środkiem toksycznym dopuszczonego normami do stosowania w budownictwie w chwili wybudowania budynku w 1976r., a następnie uznanego za toksyczny. Dotyczyło to budynku którego przeznaczenie powodowie postanowili zmienić z magazynowego na przeznaczenie do stałego pobytu ludzi. Opinia biegłego dostarczyła w tym zakresie wiadomości specjalnych natomiast kwalifikacja zaistniałego stanu faktycznego i jego ocena w kategoriach występowania wady fizycznej miała charakter prawny i należała do Sądu a nie biegłego. Uznanie, że opinia miałaby rozstrzygać i przesądzać o występowaniu wad fizycznych oznaczałoby wkroczenie w kompetencje Sądu rozstrzygającego sprawę.

W konsekwencji rozważań w przedmiocie oceny wykazania przez skarżących przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1) k.p.c. brak jest podstaw do stwierdzenia, że w niniejszej sprawie przesłanka ta została przez nich w sposób właściwy wykazana. Sąd Najwyższy nie dopatrył się również okoliczności, które wskazywały by na nieważność postępowania, którą to przesłankę Sąd ten bierze pod uwagę z urzędu.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 w zw. z art. 99 k.p.c. oraz w zw. z § 2 pkt. 6) i § 10 ust. 4 pkt 2) Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U.z 2015, poz.1800).

